

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 455/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. augusta 2014 predbežne prerokoval sťažnosť Š. M., zastúpeného obchodnou spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Komárno v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C/344/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Š. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. marca 2014 doručená sťažnosť Š. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C/344/2010. Sťažnosť bola doplnená podaním sťažovateľa doručeným ústavnému súdu 17. júna 2014.

2. Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol, že „*podal dňa 20. 10. 2010 prostredníctvom právneho zástupcu žalobu na plnenie o zaplatenie 126 867,16 EUR z titulu mimoriadneho odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia proti žalovanému SLK STROJE A MECHANIZMY, a. s... Komárno. Žaloba... bola doručená Okresnému súdu Komárno dňa 10. 11. 2010. Súd vytýčil pojednávanie na deň 17. 06. 2011 a následne ho odročil na deň 20. 09. 2011 na žiadosť právneho zástupcu žalovaného z dôvodu, že žalovaný je na dlhodobo plánovanej pracovnej ceste v zahraničí. Následne právny zástupca žalovaného opätovne požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu zahraničnej cesty žalovaného, na čo súd pojednávanie zrušil. Ďalšie pojednávanie súd vytýčil na deň 12. 06. 2012, ktoré následne odročil na žiadosť nového právneho zástupcu žalovaného za účelom preštudovania materiálu.*

Prvé a jediné pojednávanie sa uskutočnilo dňa 25. 09. 2012 v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu. Ďalšie pojednávanie súd vytýčil na deň 14. 06. 2013, ktoré bolo odročené na deň 20. 09. 2013 znova na žiadosť právneho zástupcu žalovaného a to z dôvodu, že sa zúčastní na konferencii advokátov. Pojednávanie zo dňa 20. 09. 2013 bolo odročené z dôvodu práceneschopnosti konajúceho sudcu. Posledné pojednávanie, vytýčené na deň 10. 01. 2014 bolo odročené na žiadosť právneho zástupcu vedľajšieho účastníka.“.

3. V doplnení sťažnosti sťažovateľ uviedol, že aj pojednávanie určené na 10. jún 2014 bolo odročené pre práceneschopnosť zákonného sudcu na neurčito, a preto sa domnieva, že „*celková doba rozhodovania o žalobe sťažovateľa nemôže byť... z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľná*“.

4. Z odpovede predsedu okresného súdu (sp. zn. Spr 1533/13 z 21. novembra 2013) adresovanej sťažovateľovi na jeho sťažnosť na prietahy v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C/344/2010 vyplýva, že predseda okresného súdu predmetnú sťažnosť vyhodnotil

ako nedôvodnú, a k odpovedi bol súčasne pripojený prehľad úkonov okresného súdu a účastníkov konania vypracovaný zákonným sudcom 31. októbra 2013.

5. Sťažovateľ sa na základe uvedeného domáha, aby ústavný súd vo veci samej vydal tento nálezh, ktorým vysloví, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C/344/2010 porušené bolo. Okrem toho navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných priet'ahov, priznal sťažovateľovi finančné zadost'učinenie v sume 2 000 € a úhradu trov konania.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

8. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť

preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05). Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietáhoch (m. m. II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

9. V posudzovanom konaní okresného súdu sťažovateľ namieta postup okresného súdu, ktorým boli podľa jeho názoru spôsobené zbytočné prietahy a porušené ním označené práva. Predmetom súdneho konania je *„odškodnenie za sťaženie spoločenského uplatnenia“*.

10. Ústavný súd po oboznámení sa so sťažnosťou a s jej prílohami dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa je – v tomto čase – zjavne neopodstatnená. Právny názor ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti vychádza najmä z vyhodnotenia doterajšieho priebehu konania pred okresným súdom. Sťažovateľ doručil žalobu okresnému súdu 20. novembra 2010 a do podania sťažnosti adresovanej ústavnému súdu toto konanie pred okresným súdom trvá viac ako tri roky a tri mesiace.

11. Ústavný súd poukazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutia, v ktorých opakovanie vyslovil, že „Ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe nemusí ešte zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 154/03, IV. ÚS 147/04, IV. ÚS 221/05). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva

zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovet (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, IV. ÚS 221/05).

12. Aj keď postup okresného súdu – z hľadiska celkovej dĺžky konania – nemožno považovať za celkom optimálny, ústavný súd z prehľadu úkonov účastníkov a okresného súdu zistil, že celková dĺžka doby jeho trvania (viac ako tri roky) – nedosiahla ešte úroveň, ktorá by mohla znamenať porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (III. ÚS 24/04, III. ÚS 67/04) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Okresný súd od podania žaloby vykonával jednoduché procesné úkony (výzvy na vyjadrenie k žalobe, zisťoval adresu právneho zástupcu sťažovateľa, odpovedal na žiadosti sťažovateľa, rozhodol o jeho návrhu na zmenu petitu), a hoci nariadené pojednávania prevažne na žiadosť žalovaného viackrát odročil (napr. 16. mája 2011 a 20. septembra 2011 a 14. mája 2012, resp. dve pojednávania v roku 2013 a 2014 zrušil pre práceneschopnosť konajúceho sudcu), čím vznikli v konaní aj ojedinelé prietahy, ale na druhej strane v tejto súvislosti ústavný súd dodáva, že v danom prípade až pokračujúca ďalšia nečinnosť okresného súdu by mohla/môže spôsobiť porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), čo v súčasnosti ústavný súd ešte nemôže posúdiť.

13. Ústavný súd preto uzatvára, že zistené skutočnosti zatiaľ nepostačujú na prijatie záveru, že by doteraz zistené ojedinelé prietahy v konaní pred okresným súdom vo väzbe na celkovú doterajšiu dĺžku konania dosahovali ústavne relevantnú intenzitu. Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

14. Ústavný súd v závere pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí sťažovateľ v tejto veci v prípade

zotrvania na stanovisku, že postupom okresného súdu v nej dochádza k zbytočným priet'ahom, predložil ústavnému súdu novú s'ťažnosť.

15. Ústavný súd v posudzovanej veci zohľadnil aj okolnosť, že s'ťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu namietal nečinnosť/priet'ahy v konaní pred okresným súdom s'ťažnosťou, ktorú doručil okresnému súdu iba 4 mesiace pred podaním s'ťažnosti ústavnému súdu, takže okresný súd za takýto čas ani nemohol prijať účinné opatrenia na zjednanie nápravy, o to viac, ak v tom istom čase advokát s'ťažovateľa doručuje okresnému súdu aj návrh na zmenu petitu s označením nových dôkazov. Preto s'ťažnosť je možné považovať aj ako neprípustnú (§ 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. augusta 2014